

POSUDEK
oponenta bakalářské práce

Jméno studenta: **Vladimír Kočandrle**
Název diplomové práce: **Současná křesťanská meditace**
..... **a zenový buddhismus tradice sótó**
Rok: **2011**
Oponent: **Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Th. D.**

Téma a metoda práce

Téma bakalářské práce považuji za dobře zvolené a velmi vhodné pro studijní obor teologie křesťanských tradic. Autor srovnává to, co je skutečně srovnatelné, a činí to přehledně a metodologicky čistě. Zdá se mi ale, že do srovnávání vstupuje příliš rychle - bez explicitního stanovení svého cíle, bez rozvahy, jak onoho cíle zamýšlí dosáhnout, bez zmínky o odborném kontextu své práce, bez reflexe možností a mezi své komparace, a v důsledku absence tohoto všeho i bez závěru. Bakalářská práce se tím trochu posouvá do žánru náboženské literatury na úkor žánru odborné literatury o náboženství nebo - jinými slovy a obrazně řečeno - v autorovi příliš „vítězí“ duchovní praktik nad religionistickým teoretikem. Autorův přístup je podle mého názoru dobře vidět třeba na zmínce, že „zen není náboženství v tradičním slova smyslu“ (str. 12). Od religionisticky poučeného studenta je možné očekávat preciznější práci s ústředním religionistickým pojmem „náboženství“, než je pouhé konstatování, že zen „s pojmem Boha nepracuje“.

Věcný obsah a přínos

Charakteristiku obou duchovních cest považuji za věcně správnou a velmi přínosnou, některé formulace (např. na str. 11 ale i jinde) jak v pasážích, které charakterizují, tak v pasážích, které srovnávají, mi připadají mimořádně zdařilé a odhalující hloubku autorova porozumění. Ale opět - místa, které uvádějí předmět autorova zájmu do širšího kontextu, se mi oproti tomu zdají být poněkud mělká. Např. v pojednání o příchodu zenu na Západ nemůže podle mého názoru chybět zmínka o Deshimaruovi nebo o zenových experimentech „beat generation“. Podobně mi chybí výslovný doklad vazby Johna Maina na Areopagitu. A třeba dobrý nápad vyjít při vyjasňování pojmů z jejich frekvence u obou srovnávaných autorů (str. 10-11) nevyznívá úplně přesvědčivě, protože mu chybí teoretické a metodologické zakotvení; je škoda, že autor zůstal jen u „přibližné úhrnné frekvence“, a tedy spíše u dojmu než u faktů.

Forma práce

Forma je v zásadě v pořádku. Bakalářská práce je přehledně a logicky členěna. Literatura, z níž vychází, je odpovídající a hojná. Autor správně používá své zdroje a správně na ně odkazuje - spíše výjimkou je případ Fumonova životopisu (str. 3), u nějž zdroj uveden není.

Celkové hodnocení

Mé výhrady vůči práci Vladimíra Kočandrleho nejsou na bakalářském stupni zásadní. Práci považuji i tak za velmi zdařilou a hodnotím ji bez pochyb jako výbornou (A). Doporučuji, aby se autor pokusil výtah z ní publikovat - čtenáře by našel jistě mezi křesťany, zenovými buddhisty i aktivisty rozvíjení mezináboženských vztahů a po vsazení do lepšího odborného teoretického rámce i mezi religionisty.

Zdeněk Vojtíšek